

Položaj gluhe osobe u društvu

Plesak jedne ruke

O komunikaciji

PLJESAK JEDNE RUKE

Uvodna riječ

Jednom davno...ili ne tako davno, čitala sam malu knjižicu sa ZEN pričicama, koje su me nadahnjivale svojim dubokim značenjem, a opet p(l)itkošću. Tako sam i stigla do priče "Zvuk jedne ruke", koja govori o učeniku kojem je njegov učitelj zadao zadatak da otkrije što je to zvuk jedne ruke. Učenik se mučio danima, mjesecima i godinama, svaki puta dolazivši pred učitelja s raznim odgovorima (kap vode, zvuk instrumenta, šuštanje lišća...itd..) Svaki njegov odgovor bio je pogrešan, te nakon što mu je nestalo ideja, snage, motivacije, nakon potpunog ispražnjenja, stigao je pred učitelja i rekao da se više ničega ne može sjetiti. Učitelj je bio oduševljen. Bravo! Uspio si! To je zvuk jedne ruke! Praznina, Ništa...

Naravno, to nema veze sa našim časopisom. Želimo sadržaj s točno odabranim temama za svaki broj. Počinjemo od ništa, u ovom slučaju od nama tako drage i poznate – Tišine. Počinjemo iz nje, izlazimo iz nje, i otkrivamo se u njoj, a drugima prenosimo bogatstva koje iz nje proizlaze – naša razmišljanja, naše potrebe, naši stavovi, ukratko – naša iskustva. Iskustva prilično različita a jednako zanimljiva od Osobe (s oštećenjem sluha) do osobe.

Tema prvog. broja časopisa je KOMUNIKACIJA. To je široki pojam za nagluhe/gluhe jer to može biti gestovna komunikacija, verbalna, neverbalna, alternativna i augmentativna. Znači, komunikacija u bilo kojem obliku i u bilo kojoj situaciji (u domu s bližnjima, u školi, na fakultetu, na poslu, u slobodnim aktivnostima, i zašto ne? – u prijateljstvu i ljubavi). Želimo prikazati kako gluhi komuniciraju i razmišljaju, odnosno ne razmišljaju, jer samo iz praznine i tišine može doći - riješenje je ZVUK. Nadam se da ćemo se sa zadovoljstvom družiti kroz učenje, i učiti kroz druženje o nama i vama.

Vaša urednica
Petra Podhorsky Lončarić

"Pljesak jedne ruke" - Časopis Udruge "Kazalište, vizualne umjetnosti i kultura Gluhih - DLAN" - izlazi 4 puta godišnje

Adresa: Palmotićeve 43a, 10000 Zagreb

Telefon: 385 1 4923109

E-mail: dlan@crodeafweb.net

Web stranica: www.dlan.crodeafweb.net

Žiro-račun: 2402006-1100074154 (Erste Bank)

Matični broj: 1608037

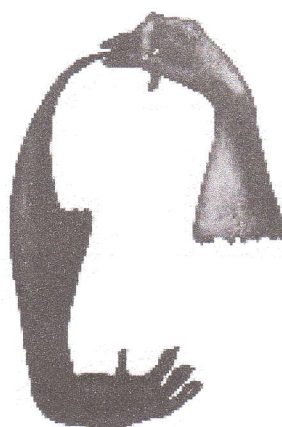
Odgovorni urednik: Angel Naumovski

Glavna urednica: Petra Podhorsky-Lončarić

Suradnici: Dubravka Naumovski, Verona Lisak-Brkičić, Ana Knezić, Sanja Pavlović, Tihana Dugonjić i Damir Radović

Naslovnicu dizajnirala Vanja Jović

Tisak: Tiskara Ban

KOMUNIKACIJA???

Komunikacija je sredstvo kojim se raspolaže radi boljeg razumijevanja čovjeka sa čovjekom uz posredstvom okoline ili trećeg čovjeka.

Komunikaciju među gluhima bez volje i truda je najčešće teško razumjeti radi njihove nerazgovjetnosti govora i munjevite brzine gestovnih poruka koje si šalju međusobno. Još je teže razumjeti odnose, a kamoli njegovanje koje u mnogim slučajevima obično traži beskrajno puno strpljenja i razumijevanja sa strane čujućih ljudi.

Njihov hendikep je u početku samo vidljivi fizički nedostatak dok s vremenom postaje i nevidljivi psihički nedostatak, Primjerice kao što im je osjećaj izgubljenosti ili osjećaj manje vrijednosti veoma poznat jer iz vremena na vrijeme najčešće bezuspješno traže da ih netko preusmjeri kako bi stekli svoj identitet, a umjesto toga neprestano su podložni mijenama koje ih zbunjuju.

Obitelj se naučila prilagoditi njihovom hendikepu kao i "stručni" tim (nemam još hrabrosti navesti imena) koji se još uvijek ponašaju više manje superiorno. Nažalost, brojne sposobnosti gluhih često ostanu na razini primitivne kulture poput nekih plemena koja i u sadašnjem vremenu ostaju daleko od civilizacije. Kao živi dokaz o tome govori veoma malen broj studenata ili obrazovanih ljudi koji su bili primorani upravo zahvaljujući obitelji i "stručnom" timu izabrati školu na njihov odabir s velikim nezadovoljstvom nakon završetka "obrazovanja"...

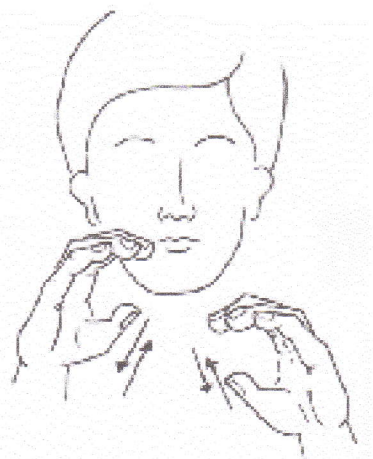
U današnje vrijeme čak se smanjuje broj obitelji koje su spremne sve učiniti za obrazovanje gluhog djeteta dok je suradnja sa nagluhim djetetom lakša. Odluka oko obrazovanja najčešće ostaje na šokiranim očevima i majkama koji puni straha i ljubavi se preusmjeravaju na odluke koje im preporuča "stručni" tim koji je navodno imao iskustva sa osobama oštećena sluha i govora.

S nedostatkom strpljenja, razumijevanja i poštovanja prije ili poslije volja "stručnog" tima ili obitelji za obrazovanjem gluhe i čak nagluhe djece se splašnjava što se odražava na volju gluhog djeteta da uči i upija informacije oko sebe. "Stručnom" timu ostaje potreba za materijalnom sigurnošću koje im donosi njihovo radno mjesto. Iako nastaju duševne katastrofe gluhih osoba koliko nevjerovatne toliko i nevidljive, u njihovoj trci za novcem se pogoršavaju.

Kvalitetu komunikacije kao pažljivo slušanje i dešifriranje poruka koje liječnik, srednje medicinsko osoblje, socijalni radnici i službenici moraju poštivati kad je riječ o ljudskom kontaktu s osobama oštećena sluha i govora, odgovore i informacije, moraju davati razumljivim rječnikom, tj. jasno i jednostavno, ali korektno i kompletno, dakle znanstveno točno.

Strpljivost i registriranje odgovora klijenta, tj. osobe oštećena sluha, uz feedback također omogućuje da se učine nužne korekcije. Potreban je prevoditelj iz službe tumača ako je jezik klijenta, gluhe osobe nepoznat personalu, te takva komunikacija može biti otežana uz rizik dodatnih deformacija poruke.

Prekid komunikacije ili slaba komunikacija u kući, posebno pri otuđenju među roditeljima uzrokuje vrlo ozbiljne stvari u dječjoj mentalnoj organizaciji gdje njegove agresivne ideje i porivi postaju nepouzdana.

Dijete pri tom dobiva osjećaj da uzima kontrolu nad onim što je bilo izgubljeno i identificira se s okolinom, nakon čega je rezultat da dijete gubi vlastitu poticajnost i spontano, te je prestravljeno što bi se moglo očitovati u njegovu usmjeravanju prema vlastitoj agresiji.

Ta agresija se može obustaviti jedino ako se poboljšaju svi oblici komunikacije poput korištenja svih modernih tehnologija, čitanja i kvalitetnog razgovora koji konačno mogu pomoći djetetu, osobi oštećena sluha i govora, u stjecanje sposobnosti učenja i upijanja pravilnih informacija oko sebe! Što je krenulo krivim putem, to nas, gluhe osobe, muči cijeli život i tako će ostati dok netko od nas ne zasuče rukave osim mene i iznimnih ljudi kojih je malo. Mi smo samo igla plastu sije na i pikamo samo kad nas netko jači gazi bez osvrta na nas.

U ime mnogih osoba sa oštećenim sluhom i govorom želim i moram progovoriti da se svi nalaze u teškoj, gotovo nezamislivoj, situaciji iz koje se ne mogu pomaknuti dok im netko drugi ne pruži ruku da ih izbavi iz svijeta tišine i neznanja. Ne mislim pritom na takozvane humanitarne akcije oko umjetnih pužnica koje su samo donijele nove poteškoće u prilagođivanju prema okolini i društvu koje nas baš ne primjećuje. Zašto se ono ne bi prilagodilo nama ako je jače i razvijenije od nas, a "prisiljava" nas da se mi njima prilagodimo???

Neznanje ili neobrazovanost može biti glavni uzrok straha i tjeskobe koju mnoge gluhe osobe osjećaju u društvu, pogotovo pri poimanju razlike između dobra i zla koja će čak rado činiti samo radi stjecanja simpatije od društva koje im očito ne zna ili neće pružiti ruku, te sve ostaje u bezgraničnoj tišini i lutajućim mislima koje se nigdje ne mogu ugnijezditi sve dok ih netko ne počne da ih vodi u novi svijet, neću reći bolji jer i mi imamo nešto čarolije u svom svijetu, k stjecanju svojeg pravog ja koje još mnogi traže...

Vanja Jović

SAMO NEKE MOJE MISLI...

Zamoljena sam da napišem par rijeci o jednoj temi koja je za mnoge vrlo osjetljiva i čestim predmetom diskusije. Isprva mi se činilo da o tome nemam što reći što već nije dobro poznato i jasno svima, no čini se da ipak jedini način da dopremo do ljudi je napisati ono što nas stvarno zaokuplja, a ne što bi neki htjeli čuti.

Gotovo svake nedjelje već rano ujutro počinjem s pripremama za ono što me čeka u 11 sati. Treba pripremiti tekstove, dobro ih proučiti te pokušat doći do znakova onih riječi za koje mi se čini da ne postoje adekvatne geste u znakovnom jeziku. S obzirom da se radi o prevođenju svete mise te čitanja i evanđelja koji su nerijetko puni vrlo rijetkih i, usudila bi se reći, zastarjelih riječi, te vrlo zahtjevnog sadržaja, pripreme su mi nužno potrebne.

Oni koji su se ikada okušali u prevođenju znaju o čemu pričam. Dodatna teškoća proizlazi iz nedostatno ponuđenog obrazovanja na tom području te su prevodioci, bez obzira kojom se vrstom prevođenja u znakovnom jeziku bavili, uglavnom prepušteni sami sebi. Možda nije fer ovo što sam napisala prema mnogima koji organiziraju tečajeve znakovnog jezika te ulažu mnogo truda u edukaciju budućih prevodioca.

No iz svog osobnog iskustva mogu reći da je to samo impuls koji sam dobila kako bi pokrenula sama sebe. Sati i sati provedeni pred televizorom ili u slušanju radija te „mahanje rukama“ kako bi stekla preciznost, brzinu, potrebnu ekspresiju. Tjedni i mjeseci uloženi u čitanje knjiga o gluhima, njihovoj kulturi, jeziku, druženje s gluhima te proučavanje postojećih „rječnika“ hrvatskog znakovnog jezika samo je mrvica pozadine onoga što možete svake nedjelje vidjeti u kutu svog tv prijemnika. Ali bez toga „nejde“. Kao i u svakom poslu edukacija je trajni proces i ako se prestaneš educirati gubiš polako tlo pod nogama, izlaziš iz „štosa“.

Nimalo se ne mislim ustručavati te naglasiti da veliku ulogu u mom prevođenju imaju moj suprug i neki gluhi prijatelji. Kakvu ulogu?

Sve njihove želje, komentare, neslaganja, pohvale, upute... s oduševljenjem sam prihvaćala i pokušala svaki put to napraviti bolje sljedeći ono što su mi dali, odnosno davali i što mi još daju.

Nastojim biti praktična, djelotvorna, profesionalna. Nisam li na tom mjestu upravo zbog njih??!! Nisam li sate i sate prevodila na različitim mjestima, u različitim situacijama, čak i nekoliko dana prije poroda. Zašto? Što me pokreće, ili bolje rečeno tjera na to?

Postoji u meni jedan crv koji ruje. Ili sam ja cijela taj crv. Ne mogu se oglušiti na poziv u pomoć. Mene netko treba, bez pomoći ostat će uskraćen za riječi, informacije, komunikacija propada, i ta osoba s vremenom isto. Jer što smo bez prozora u svijet?! Svjetlo se gasi, mi se gasimo i nestajemo. Nitko nas (vas) u tome niti ne primjećuje. Ja sam na te pozive preslaba, ili je bolje rečeno osjetljiva sam na vapaj onog tko me treba. Je, nekad mi je stvarno teško otići na tramvaj, voziti se pola sata, prevoditi sat vremena i vratiti se doma. Neki bi mogli reći: izgubiti cijelo jutro, ili poslijepodne. Vrijeme je potrošeno, to je točno, no ne uzalud. To krijepi moju dušu, tako uspostavljam dodir sa samom sobom, sretna sam, usrećena, slobodna, blagoslovljena. To mi je najveća plaća.

Pitala sam se osjećaju li se gluhi bez tumača kao ptica u kavezu. To sam pitanje i postavila svom suprugu. Nisam se iznenadila kad je rekao NE. Kaže da bi se uvijek nekako snašao, uvijek ima dobrih ljudi koji će ti na ovaj ili onaj način pomoći. No, sigurno je da nemogućnost dopiranja informacija čini velike frustracije koje godinama potiskuju u sebi, odnosno nauče živjeti s tim, živjeti na drugačiji način. Mene bi to ubilo za dva dana, ako bi izdržala i ta dva. Nisu li gluhi stoga vrijedni divljenja, a ne potlačivanja i marginaliziranja??!!

I umalo da zaboravih... Iz tjedna u tjedan borim se za poštivanje veličine prevodioca na tv-u prema svjetskim standardima, dakle 1/8 ekrana. No, čini se da to baš previše i ne dira „face“ s tv-a. Mi, prevodioci, ionako smo im često samo kadar koji smeta ukupnom dojmu emisije. Nažalost.

Dubravka Naumovski

VODIČ - KAKO KORISTITI PREVODITELJE

Govori direktno prema gluhoj ili nagluhoj osobi.

Prevoditelj je profesionalac koji je prisutan da bi olakšao komunikaciju između vas i gluhe ili nagluhe osobe. Nema potrebe govoriti prevodiocu da bi htjeli nešto reći Gluhoj osobi. Govorite kao obično kad razgovarate s bilo kojom osobom, a ostalo prepustiti prevoditelju. Opustite se.

Govorite normalnom brzinom; prevoditelj će biti samo nekoliko riječi iza vas. To je priroda prevođenja bilo kojeg jezika. Koristite normalnu ekspresiju i geste koje i inače koristite.

Smjestite prevoditelja blizu osobe koja govori kako bi gluha ili nagluha osoba mogla vidjeti oboje i prevoditelja i govornika.

Izbjegavajte direktno svjetlo, prozore u pozadini i sjenu na licu jer će micanje usana biti teško vidljivo.

Zapamtite da gubitak sluha ne oštećuje inteligenciju; Gluhe osobe imaju iste osjećaje i potrebe kao i vi. Prevoditelj je istreniran (izvježban) da premosti provaliju između različitih jezika, bez obzira na naobrazbu ili razinu komunikacije.

Ako je više od tri osobe prisutno za vrijeme diskusije, osigurajte da svaka osoba govori u svoje vrijeme. Nastaje zbrka ako više osoba govori u isto vrijeme ili ako jedna osoba upada drugoj u riječ (prekida drugu osobu dok govori).

Obično prevoditelj treba imati pauzu nakon kontinuiranog jednosatnog prevođenja ili ako se naizmjenično mijenja s drugim prevodiocem svakih 45 minuta.

Kada je prevoditelj na pauzi ili za vrijeme obroka ne smetajte ga, dajte mu priliku da se opusti i pojede. Ako prevoditelj treba prevoditi sastanak ili skup za vrijeme ručka, prevoditelj očekuje da će raditi, a ne jesti.

Dubravka Naumovski

Dajmo gluhima i nagluhima šansu da se dokažu!

Nadam se da ćete sa zanimanjem pročitati ovaj članak u kojem pišem o problemima mladih. Da vam se predstavim: zovem se Ana Knezić, imam 26 godina, završila sam II. ekonomsku školu među čujućima, radim pet godina kao administratorica u jednoj crkvenoj ustanovi. Gluha sam od rođenja. Znam s kakvim se teškoćama susreću mladi jer sam i ja u vrlo osjetljivoj razdoblju svoga mladenaštva tragala za svojim identitetom i nastojala ispuniti svoje želje.

Gluhe i nagluhe mlade muče kao i čujuće, ali ipak osjetno više nego čujuće, nezaposlenost, neinformiranost, neznanje, osamljenost, osjećaj manje vrijednosti, nerazumijevanje društva, predrasude od čujućih osoba i mnogo drugih stvari koje su vezane uz naš hendikep. S vremenom shvatimo da trebamo prihvatiti sebe takve kakvi jesmo i, umjesto da se osjećamo manje vrijedni zbog svog hendikepa, nastojimo vidjeti svoje sposobnosti i talente. Trebamo ustrajno stjecati samopouzdanje i gajiti ljubav prema sebi samima, a onda ćemo moći pristupiti drugima s velikim pragom tolerancije. Svijet ne možemo mijenjati, ali zato možemo mijenjati svoj odnos prema sebi i svijetu oko sebe!

Na prvom mjestu među našim problemima jest otežana komunikacija! U početku nam je vrlo teško komunicirati s čujućima ali i s gluhima, no s vremenom steknemo iskustvo kako se trebamo ophoditi s drugima. Komunikacija nam pomaže da bolje shvatimo druge kao i oni nas. Moramo biti uporni da čujućima objasnimo kako se osjećamo i što im želimo reći. Shvatimo, da nije teško zatražiti pomoć jer čujući će nas shvatiti kad od njih zatražimo pomoć. Malo je onih koji će nas odbiti, a velik je broj onih koji će nam rado pomoći.

Htjela bih iznijeti neke probleme koji se javljaju među mladim gluhim i nagluhim osobama i predložiti neka moguća rješenja. Uočavam da se neki među njima ne bave pohvalnim stvarima kao što su bavljenjem raznih aktivnosti jer dobar dio slobodnog vremena provode u kafićima, na ulicama ili kod kuće čekajući da im netko pokuca na njihova vrata.

Mislim da je jedno od rješenja ovoga problema bavljenje aktivnostima u našem klubu u Ulici Kneza Mislava, gdje imamo prekrasno uređenu prostoriju. Tu se možemo baviti raznim aktivnostima kao što je likovno izražavanje, pohađati razne tečajeve i edukacije, organizirati različite zabavne programe. O svemu tome može se dogovarati s voditeljima, podastrijeti im svoje prijedloge i želja za buduće aktivnosti. U klubu možemo diskutirati o raznim životnim problemima i pitanjima koji nas muče u svakodnevnom životu. Jedan dan bismo posvetili samo mladima, no to ovisi o tome hoće li mladi htjeti doći.

Važno je da znate što želite u stvarnom životu, a onda ćete moći tražiti put do svoje sreće. Neophodno je da mi mladi shvatimo da se ponajprije sami moramo boriti za svoje mjesto u društvu čujućih. Svatko od nas ima određeno znanje, radne sposobnosti, ideje, mogućnosti, želje, volju za nečim, a sve nam to pomaže da neprestano mijenjamo svoj život na bolje. Izborimo se za pravo glasa i tražimo svoja prava u svijetu čujućih. Pokažimo se u pravom svjetlu sa svim svojim sposobnostima. Pokažimo u javnosti tko smo i što smo! Sve se može kad se hoće!

Na kraju ću vam dati jednu priču koju sam našla u knjizi «Pričaj mi priču», u kojoj se iznose životna iskustva nepoznatih ljudi. Priča potiče na razmišljanje.

“Ne mogu ti pomoći!”

Rođena sam gluha, ali sam uspješno završila fakultet i zaposlila se. Radila sam naporno i vrlo brzo napredovala. Mnogi me ljudi pitaju kako mi je to uspjelo, kako sam postala uspješnija od onih koji normalno čuju. Kada sam se kao mala igrala u dvorištu druga djevojčica počela mi se rugati zbog toga što ne čujem. To me jako pogodilo. Rasplakala sam se, otrčala kući i požalila se svom ocu. - Ne mogu ti pomoć - rekao mi je. Ljudi će ti se cijeli život rugati zbog toga. Zato moraš biti mnogo sposobnija i bolja od njih.

Vidimo se u slijedećem broju!

Ana Knezić

GOSPODIN XY

Komunikacija?! Iako naizgled vrlo jasna riječ prvo što mi pada na pamet je pogledati u rječnik i vidjeti 'što on kaže'. Pronalazim nekoliko definicija npr. davanje i primanje informacija (pismeno i usmeno); općenje; čin komuniciranja; prometna veza između dva odredišta... Meni se, zapravo, kroz glavu roji bezbroj mogućnosti komuniciranja. Osim onih standardnih putem govora, pisanjem, izrazima lica, gestikulacijama,...pada mi na pamet niz drugih oblika komunikacije.

Sjedate u automobil i vozeći se komunicirate s svojom okolinom na različite načine. Pomoću žmigavaca, mahanja rukom, pomoću trube da bi nekog probudili jer je 'zaspao za volanom', upozorili dijete koje pretrčava ulicu, pozdravili prijatelja kojeg ste baš ugledali. Ne komunicira li, također, majka sa svojim još nerođenim djetetom ili tek rođenom malom bebom!?

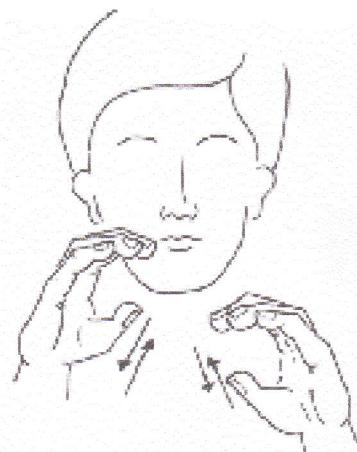
Upravo mi je pala na pamet jedna vrlo dirljiva i poučna priča koju sam prije nekoliko godina pročitala. Priča je autobiografska, iako je nije cijelu napisao sam subjekt priče, nego i njegova obitelj te ljudi s kojima je provodio vrijeme. A ide otprilike ovako.

Gospodin XY vrlo dobro obrazovan, zaposlen, ima prekrasnu obitelj i budućnost koja mu se smiješi na svakom koraku. Igram slučaja oboli od teške bolesti koja ga je u vrlo kratkom roku učinila gotovo potpuno paraliziranim.

Nije mogao micati niti nogama, niti rukama, niti glavom. Jedino što je mogao je slušati i gledati te treptati očima. Hranili su ga kroz cjevčicu te se obitelj danonoćno izmjenjivala u brizi i skrbi oko svog vrlo dragog i ljubljenog člana. No s vremenom obitelj je posustajala. Ne da više nisu imali ljubavi, to je bilo neupitno, nego morala se vratiti svojim obavezama.

Tako su bili prisiljeni dio dana gospodina XY ostaviti na brizi jednoj gospođi. Ona je bila vrlo mlada i puna energije te se brinula s gotovo većim žarom oko gospodina XY nego njegova obitelj koja je shrvala boli sve teže pronalazila snage za entuzijazam.

Jednog dana dok je mlada dama namještala postelju gospodina XY i 'razgovarala' s njim, odnosno pričala mu o sebi, učinilo joj se da joj on pokušava očima nešto reći. Tada mu je postavila jednostavno pitanje koje je zahtijevalo odgovor s DA ili NE, te mu rekla da ako je razumio pitanje te ako je odgovor DA trepne jednom, a ako je NE dva puta brže. Odgovor je bio DA. Razumio je pitanje!!!

Svakim danom komunikacija je postajala sve češća i sve dublja. Obitelj se preporodila. S vremenom je gospodin XY izrazio želju da napiše o svojim iskustvima knjigu. U početku je išlo jako sporo, a onda se mlada njegovateljica dosjetila te je na karton napisala cijelu abecedu. Prstom je prelazila preko slova i tako na mig gospodina XY pisala redoslijed slova, a često kad je razumjela riječ nakon nekoliko slova sama dovršavala riječi pa i cijele rečenice. Knjiga je nakon više od godinu dana pisanja izašla iz tiska te doživjela veliki uspjeh.

Ova me istinita priča podsjetila na meni jednu još bliskiju priču. Na mene samu. Upoznavši svog supruga, koji je gluha osoba, prije 11 godina nailazili smo na brojne prepreke u komunikaciji. Uvijek smo se trebali dan ranije dogovarati kad ćemo se ponovo vidjeti. Tada nije bilo mobitela. Često se plan izjalovio te smo morali preko roditelja, putem telefona mijenjati dogovore.

S vremenom nam je to postalo užasno jer želja za informacijama koje smo htjeli podijeliti prelazila je samo okvire dogovora. Tako smo osmislili svoje 'šifre'. Prvo je trebalo savladati razliku između riječi DA i NE. Nakon nekoliko tjedana to je bilo iza nas. Uslijedilo je raspoznavanje jedne riječi. Ta riječ obično bi bila odgovor na već unaprijed poznato pitanje. Nekoliko mjeseci trebalo nam je da putem telefona možemo razgovarati gotovo o svemu. To nije bilo 'blebetanje', ali je svakako nama bilo sve.

Ne predajte se, borite se rukama i nogama!!! Jer kao što poljoprivrednici, trgovci, informatičari i mnogi drugi vape za situacijom kakva je u nama susjednim zemljama, tako i gluhi sanjaju o jednoj Švedskoj ili SAD-u.

Dakle, problem ja globalan, ali svatko se bori za svoje. Nitko se umjesto vas neće boriti za veći broj tumača, ako se sami ne izborite. Nitko se neće boriti za priznavanje znakovnog jezika kao ravnopravnog u društvu, ako sami ne zasučete rukave i ne primite se posla. Ništa nije nemoguće. Sjetite se smo gospodina XY.

Dubravka Naumovski

...lutajuće misli Super Petre...

Malo o Emi

Nakon što sam vam se pomalo razbarušeno predstavila, pokušati ću biti "urednija". Izveštaj o ugradnji pužnice ste već pročitali, ali ne dajte da vas zbuni, a i način na koji pišem.

Naime, pišem kao "čujuća" osoba, odnosno ona koja čuje govor do u zadnje sitnice. Makar to ne postoji, naravno, nitko tako ne čuje. Mi ne čujemo, ali znamo komunicirati. Zato sam ja izmislila prijateljicu Emu, koja me sluša, i svojom šutnjom stalno je prisutna, kao nevidljiva podrška, odana i diskretna prijateljica. Ona se ne protivi, ne kritizira, ne prigovara, već samo – sluša.

Ako vas živcira njezina šutnja, ne možete joj biti prijateljica, a niti ona vama, jer vam ona može ponuditi svoje uho, i svoje rame za plakanje, srce i dušu. Ako vam to nije dovoljno – onda ni same ne znate slušati, druge ili sebe.... tek tada smo, cure moje, zaista gluhe.

M nitko neće biti ispušten, mislim na sve vas koje volite pričati, a ponekad ne možete izreći sve što vas muči, niti nemate uvijek kome. Svi mammo svoje prijateljice, koje bi isto htjele da ih netko sluša. Izmijenjujemo se u tome.

Ema je posebna po tome što samo sluša. izgradila me je malo po malo svojom šutnjom. Mislila sam najprije da me odbija, ne prihvaća, da sam joj glupa, dosadna, čudna, da joj idem na živce, da ju zbunjujem, kradem vrijeme... možda se i nisam varala, vjerojatno je sve tako i bilo.

No, kako je i dalje slušala, moje riječi su se počele pretakati u moje vlastito uho. Slušala sam samu sebe i shvatila – ja nedostajem samoj sebi, znanje mi je o samoj sebi premalo, moram se upoznati. Nikoga necu moći bolje upoznati, ako ne upoznam sebe,

ako ne shvatim da dišem poput ostalih i ni poput mene. Naravno, različite smo, ali sve mi težimo za jednim – da budemo shvaćene i prihvaćene, da nas netko voli i pazi, sluša i gleda, potakne...

Svaka od nas može jedna drugoj biti Ema, a Eme si možemo biti i mi same, kad nam nema zgodne prilike, kad nam je potreban razgovor, a teško je. Ponekad je to jako često, a tada osjećamo da nam se nešt "začepilo" – to je znak za Emu, da se treba k njoj okrenuti i "istresti" – ne na ukućane, ha!

Ona je pojam samopomoći, i njege za samu sebe. Nešto kao prva pomoć za loše raspoloženje i "bubanu" dušu. Naravno, na prvom mjestu je naša vjera u dobro. Drugi puta bih malo više o tome pičala. Ema je samo proizvod te vjere koja je već bila tu, ali zatrpana sa smećem u različitim bojama i oblicima i slojevima – Sumnjom, Gorčinom, Razočaranjem...

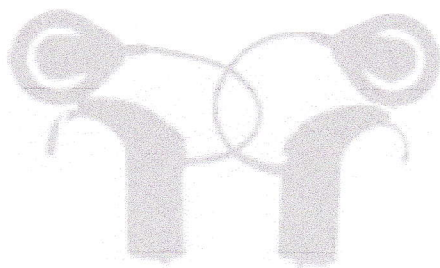
Sve smo mi to iskusile, kad se nismo osjetile prihvaćene. I nek vas ne zbuni što pišem kao čujuća – gluha sam 100% bez vanjskog dijela pužnice, ali sam puno čitala, puno razmišljala i – dovoljno iskusila. jako sam sretna što nije sve bilo jako lijepo i sretno jer nikada ne bih osjetila potrebu za Emom, niti je našla. Ona je "izvukla" iz mene sve što je godinama, možda i iz doba djetinjstva, spavalo ispod smeća....

Nadam se da vas ne rastužujem, nego – budim. Buđenje nekad bude polagano i nježno a nekad naglo i bolno. Kako kad, kako koje jutro. A ja vam želim uvijek da kao što ste polagano utonule u san, da se iz njega i polagano probudite.

Dobro jutro, cure i hajd' mo u novi dan!

(Iz kolumne za „Čuj me, Ema“, P. P. L.)

VREMEPLOV - VLAK

Mismedicinskom dokumentacijom da smo osobe oštećena sluha, blaže ili teže gluhi i nagluhi, automatski posjedujemo putnu kartu, ulaznicu za put do SVEČUJUĆE ZEMLJE. Između brojnih putovanja do te obećane zemlje izabrala sam jedno nedavno putovanje o kojem ću vam sada pričati.

Prije nego je vlak krenuo na taj put sva sretna sam se uspinjala u prvi vagon čija je unutrašnjost karoserije bila istrošena, izlizana od mnogobrojnih putnika koje je prevezio do SVEČUJUĆE ZEMLJE.

Tražila sam slobodno mjesto, no sva mjesta je zauzela jedna obitelj: Majka, otac, dva brata, dvije seke i gomila prtljaga koje su vukli sa sobom. Lica puna nade i zadovoljstva su im sjala, ostavljali su sve sa sobom i hrabro krenuli prema novom životu.

Četverogodišnji mališan povlačio me za hlače i pokazujući prstom prema smjeru kretanja vlaka me tek naučenim govorom pitao: TI TAMO? Potvrдно klimnuvši i upirajući kažiprstom pokazivala sam mu: JA TAMO. Odmahнула sam svima i oprezno produžila do drugog vagona. Sav išaran veselim dječjim crtežima bio je pun školske djece zaokupljenih živahnim brbljanjem žustro mašući rukama.

Dvije tete zauzete međusobnim povjerljivim razgovorom skrivajući svoja usta dlanom su budno promatrale djecu. Desetogodišnji nasmiješeni mršavko jako mi je protresao ruku i kroz teški govor me pitao: I TI PUTUJEŠ? Razgovijetno otvarajući usta polako sam mu odgovarala: DA, I JA PUTUJEM! Podragajući ga po glavi nastavila sam dalje do sljedećeg vagona.

Vagon s mutnim prozorima i prepun grafita ljuljao je razularenu mladež divljačkim skakanjem. Jedan srednjoškolarac koji je postrance mirno piljio kroz prozor upitnim pogledom mi je pružio svoju pomalo izlizanu putnu kartu s jedva vidljivim slovima. Izvlačila sam svoju već zgužvanu kartu i dala mu do znanja da idemo u isti smjer. Tiho je vratio svoju putnu kartu natrag u džep i nastavio piljiti kroz prozor.

Provlačeći se kroz razularenu mladež produljila sam do četvrtog, polupraznog vagona. Konačno sam se svalila na slobodno sjedalo. Čim sam se udobno smjestila pogled mi je stao na kohlearni implant dvadesetogodišnjeg mladića. Gospođa do njega je uhvatila moj pogled i s primjesom krivice počela mi se žaliti da joj sin ništa, NIŠTA ne čuje od svoje druge godine.

Pomalo u ljutnji pitala sam se kako to da gospođa od sinovljeve druge godine do dana današnjeg nije prihvatila činjenicu da joj sin ne čuje ništa, NIŠTA. Među prste grčevito je premetala putnu kartu kao da joj je o toj karti ovisio život, jer kad bi je izgubila ne bi se znala vratiti natrag.

Ponovo sam skrenula pažnju na dvadesetogodišnjaka i rukom sam dotaknula njegova ramena da bih ga pitala da li je sretan što putuje u SVEČUJUĆU ZEMLJU, ali je na to samo šutio. Polakše i razgovjetnije otvarajući usta ponovila sam mu pitanje dok su njegove oči koncentrirano čitale s mojih usana. I dalje je šutio mršteći se jer me opet nije razumio niti mu je bilo jasnije o čem govorim. Još polakše sam ponavljala i slokala na prste pitanje sve dok me nije shvatio.

Naposlijetku mi je u čudu odgovorio da nikad nije čuo za SVEČUJUĆU ZEMLJU. Hm...?! Putuje a nema pojma kamo! Stala sam mu objašnjavati da ima putnu kartu koju ne može imati svatko i zatražila njegovu putnu kartu. Naravno, bila je potpuno izlizana, slova se nisu vidjela. Nije ni čudno da nije znao za SVEČUJUĆU ZEMLJU. A nije znao ni što je ULAZNICA, PUTNA KARTA...

Umjesto komunikacije koju sam htjela započeti na kraju sam mu držala poduke o značenju svake riječi koje sam mu uputila. Dok sam u tihom čuđenju pokušavala shvatiti kako se dogodilo da na putu s istom kartom do SVEČUJUĆE ZEMLJE ne možemo komunicirati, samo po sebi mi se nametnulo pitanje: ŠTA JE BOLJE: NAUČITI GOVORITI ILI KOMUNICIRATI? I vlak je krenuo..., ali ova priča ostaje nedovršena.

Priču bi četverogodišnji mališan, desetogodišnji mršavko, srednjoškolarac i dvadesetogodišnji mladić s kohlearnim implantom trebao dovršiti. No, pitanje je hoće li to ikad moći... Bila sam samo kondukter koji je ušao u VREMEPLOV-VLAK jednog dvadesetogodišnjeg mladića i prolazio od vagona do vagona tražeći putnu kartu. Nisam svaki dan kontrolirala njegovu putnu kartu niti sam svaki dan putovala s njim.

Samo nakratko sam ušla u njegov VREMEPLOV-VLAK jer smo imali zajedničku putnu kartu. Kad god mi se pruži prilika, bit ću mu suputnica ne odbacujući ga jer ne možemo komunicirati. Tako dugo dok putovanja traju, ne smijemo biti izgubljeni...

Verona Lisak - Brkičić

ZVUKOVI

Još sam bila dojenče kad mi je otkrivena gluhoća na oba uha. Otada je prošlo punih trideset i šest godina života u potpunoj gluhoći, donekle ublaženoj zahvaljujući slušnom aparatu.

Iz želje da s vama podijelim osobni doživljaj gluhoće prema vlastitom iskustvu, postavljam pitanje: Jesam li uopće i koliko hendikepirana?

Negdje sam pročitala sjajnu stvar: «Sluh je osjetilo, a slušanje je umijeće!» Ako promatramo svoj život kroz prizmu sluha koji normalno prima zvukove medija, ljudskih glasova, životinja, prirode i glazbe..., može se s pravom govoriti o hendikepiranom životu.

Na vanjske zvukove reagiram slabo, djelomično ili nikako. Slušnim aparatom ne primam svijest o bogatstvu palete vanjskih zvukova koji me okružuju. Ne umijem govoriti o bojama i nijansama te palete. Hendikepirana sam kad svoje najmilije ne prepoznajem po boji njihovih glasova. Bila sam hendikepirana kad nisam čula prvi plač sinova koje sam rodila.

Zaista bih bila hendikepirana da nisam imala vjeronauk na znakovnom jeziku i da na Sv. Misi nemam prevoditelja, tj. posuđivača sluha. To što mi je slušno osjetilo oštećeno ne znači da ne znam i da ne mogu slušati. Čitanjem knjiga od ranoga djetinjstva postupno se obogaćivao moj rječnik. U komunikaciji s pomoću očitavanja s usana naučila sam slušati, shvaćati i razumijevati. I sve to prema vlastitim sposobnostima i mogućnostima.

Može li se zaista misliti da u mojem svijetu ne postoje zvukovi? Otkako znam za sebe, uvijek slušam i osluškujem unutrašnje glasove, vlastite misli, osjećaje i glasove intuicije. Umijeće takvog osluškivanja pokušavam razviti s pomoću molitve, svete krunice, odlascima u crkvu na svetu misu, čitajući Bibliju.

To je moja glazba u mojoj tišini i preko nje nastojim doći do glasa Istine u srcu. Na taj način vanjske zvukove kompenziram tim unutarnjim glasovima. Što se tiče sluha kao osjetila, 70 % sam osoba oštećenog sluha. Što se pak tiče slušanja kao umijeća, hendikepirana sam koliko i osobe s normalnim sluhom. Što vrijeme ide dalje, prema iskustvu stječem dojam da osobe oštećena sluha nisu prikraćenije od čujućih osoba. One mogu imati hendikepiranu dušu, gluhu i slijepu, nesklonu unutrašnjem istraživanju života, vlastita svijeta. U prilog toj tezi govore prebrojni primjeri u povijesti čovječanstva.

Verona Lisak-Brkičić

TEČAJ BRZOG UČENJA MIND MAPING – MAPE UMA

Putem informacija na televiziji i iz časopisa, saznale smo za metodu brzog učenja, odnosno seminar Mind mapping–mapeuma. Vođene znatiželjom, a i činjenicom da nam taj seminar može pomoći da što prije riješimo ispite na fakultetu, prijavile smo se na taj seminar.

Seminar je vodila gđa Marija Pavkov, koja je rekla da će joj to biti novo iskustvo jer se prvi puta sreće s gluhim osobama i time nas je ljubazno primila. Jedine smo gluhe osobe koje su došle na ovaj seminar i bile smo jednake sačujućim osobama koje su isto sudjelovale na seminaru, a seminar smo pratili uz prevodioce koje smo dobile posredstvom Angela Naumovskog.

Na seminaru se govorilo o problemima učenja, načinima kako mi svi učimo i koje su prednosti i mane takvog našeg učenja. Gđa Marija Pavkov nam je prezentirala metodu brzog učenja Mind mapping – mape uma, gdje takav način učenja traži od nas da budemo kreativni u shvaćanju pojmova koje učimo.

Ta metoda se sastoji od crtanja na bijelom papiru sa šarenim bojicama ili flomasterima. Metoda se pokazala jako zanimljivom, jer se na taj način «igramo», a kroz «igru» se brže uči i dulje se pamti naučeno. Dokaz je jedna gospođa iz Osijeka, koja je zaposlavila svoj studij i nakon dugo godina je odlučila završiti studij, a našla se pred problemom jer je zaboravila kako se uči. Pohađala je ovaj seminar i u roku godinu dana položila je 14 ispita i privela svoj studij kraju, za što mislim da je to jako pohvalno.

Na kraju seminara smo dobile potvrdu o uspješnom pohađanju seminara, što nam je bio veći poticaj da na slične seminare idemo i dalje, jer ako nešto želimo, onda uvijek možemo nešto isprobati jer je sve moguće bez obzira što ne čujemo.

DISKRIMINACIJA GLUHIH OSOBA U MEDIJIMA

Poštovani,

U hrvatskim medijima, kada se govori o gluhim i nagluhim osobama, najčešće se koristi sintagma «gluhonijemi.» Međutim, taj pojam je neprihvatljiv i uvredljiv za gluhe i nagluhe osobe. Najvažniji razlog je činjenica da su oštećenje sluha i nijemost (nemogućnost govora) dva različita oštećenja koja nisu nužno povezana. Velika većina gluhih osoba uči i koristi hrvatski jezik i može govoriti, iako artikulacija kod pojedinih gluhih osoba nije dovoljno razumljiva svima onima koji čuju. U ostalom, inteligencija, jezik, pismenost i obrazovanje nisu povezani s razumljivošću govora.

Nadalje, većina gluhih osoba u komunikaciji koristi znakovni jezik koji je također jezik, iako u Hrvatskoj još nije standardiziran ni službeno prihvaćen kao jezik zajednice gluhih. Nažalost, Hrvatska i u tome zaostaje za Europom i većinom susjednih zemalja gdje je znakovni jezik službeno prihvaćen kao jezik zajednice gluhih. Ako, dakle, uzmete u obzir ove činjenice, uvidjet ćete da se pojam «gluhonijemi» ne može i ne smije koristiti u opisu svih osoba oštećenog sluha jer možemo sve osim čuti! Zato Vas molimo da razumijete i našu osjetljivost i uznemirenost zbog učestalog diskriminirajućeg etiketiranja našeg stanja. Molimo Vas da kao dio medija koji utječu na oblikovanje javnog mnijenja u Hrvatskoj uvažite naš stav, kulturu i jezik gluhih i nagluhih.

Također vas molimo da ovu obavijest proslijedite vašim kolegama i suradnicima. Ukoliko želite dodatne informacije javite nam - rado ćemo se odazvati!

Opaska uredništva: u suradnji sa Udrugom za promicanje interesa gluhih i nagluhih osoba odlučili smo da ćemo objaviti protestno pismo koje su oni poslali svim medijima. Pojam "gluhonijemi", na žalost, je uvelike prisutan u općoj kulturi našeg hrvatskog naroda. I nadamo se da će i protestno pismo kao i ovaj članak bar uočiti oni ljudi koji često rabe tu riječ.

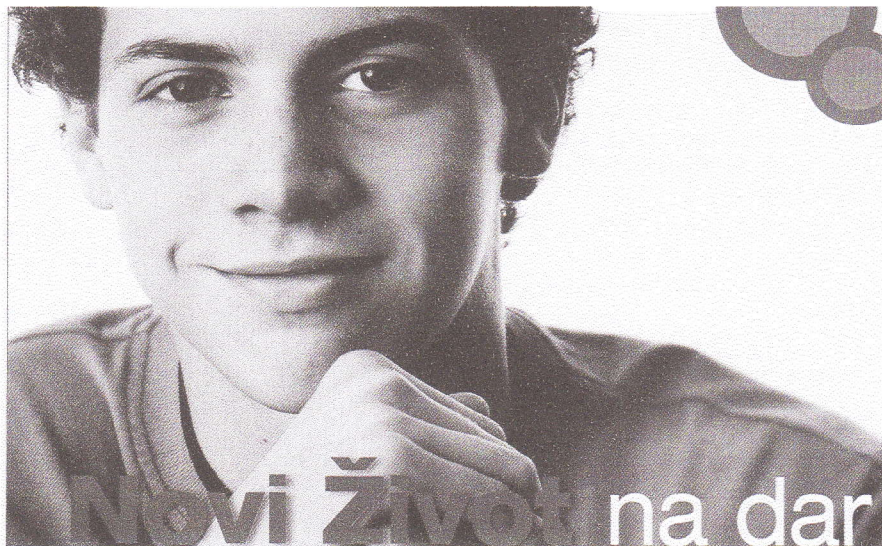
REAGIRANJA...

U jednoj čekaonici (paklu za gluhe) čekao sam da dođem na red. Da „ubijem vrijeme“ dohvatio sam sa stola nekoliko brošura i letaka te počeo čitati. U toj hrpi brošura naišao sam na ovu brošuru o uzimanju i presađivanju organa i dijelova ljudskog tijela. Naime, nešto mi je u njoj zapelo u oko.

To je humano djelo i, naravno, ja ću kad mi se pruži prilika potpisati izjavu da dajem organe i dijelove mog tijela (osim mog sluha, naravno). Žarko želim reći da mi je zapeo u oko članak 22. zakona o uzimanju i presađivanju dijelova ljudskog tijela u svrhu liječenja bla bla bla.... Zapelo mi je u oko, i odmah mi je mrak pao na oči. Još jedan primjer čiste diskriminacije, segregacije, označavanja ... ili je to nenamjerna greška povjerenstva za nacrt zakona o uzimanju i presađivanju organa i dijelova ljudskog tijela. Nenamjerna greška, tim sam mislio na njihovo opće neznanje i predrasudama o gluhim, nijemim i gluhoslijepim osobama.

Vjerujem da su u povjerenstvu za nacrt tog zakona bili sami doktori medicine i kompetentne osobe za donošenje odluke kako bi trebao izgledati zakon. Vjerujem, a i znam, da smo mi osobe s posebnim potrebama (ili s invaliditetom?!) u očima zdravih osoba "bolesni" ljudi, da nam je itekako potrebna pomoć, da je nacija na nas jako osjetljiva... ali, nešto ne razumijem. Navedene osobe, o kojima ja želim pisati, ako ne znaju čitati ili pisati moraju imati svjedoka ili u prisustvu javnog bilježnika potpisati bilo kakve izjave. Što to znači?

Na primjer, ako ja ne želim dati organe i odem kod doktora primarne medicine i želim mu reći da ne želim dati organe. Naravno, ja ću reći svom doktoru da sam gluha osoba i da to uzme u obzir to kako da meni pristupi, on će na temelju tog zakona pitati mene da li znam čitati i s time sumnjati u moju sposobnost rasuđivanja??? Pa gdje je tu logika?

Zakon o uzimanju i presađivanju dijelova ljudskog tijela u svrhu liječenja ("Narodne novine" br. 177/04).

Članak 22.

Dijelovi tijela s umrle osobe smiju se uzeti radi presađivanja samo ako se darivatelj za života nije tome u pisanom obliku protivio.

Pisanu izjavu o nedarivanju iz stavka 1. ovog članka punoljetna osoba sposobna za rasuđivanje daje izabranom doktoru medicine primarne zdravstvene zaštite.

Iznimno od odredbe stavka 2. ovog članka, za punoljetne osobe koje nisu sposobne za rasuđivanje pisanu izjavu o nedarivanju iz stavka 1. ovog članka, solemniziranu od strane javnog bilježnika, daje zakonski zastupnik, odnosno skrbnik.

Slijepa osoba, gluha osoba koja ne zna čitati, nijema osoba koja ne zna pisati i gluhoslijepa osoba daje izjavu o nedarivanju iz stavka 1. ovog članka u obliku javnobilježničkog akta ili pred dva svjedoka iskazanom izjavom o imenovanju poslovno sposobne osobe koja će u njeno ime dati izjavu o nedarivanju.

U našoj prekrasnoj državi je osmogodišnje školovanje obvezno, i logično je da nakon završene osmoljetke znamo čitati, pisati i računati, a s time misliti i na kraju svega, kao što bi Descartes rekao, postojati.

A evo ti ga evo, gluhe osobe koji ne znaju čitati... zar oni postoje? Gluhe osobe koji ne znaju čitati? S obzirom da u svijetu ima, prema statistici UNESCO, 862 milijuna nepismenih, vjerujem da ima i gluhih. A što je s čujućima koji su nepismeni?! Oni svoje izjave i želje ne trebaju iznositi pred „gardom“ svjedoka, javnim bilježnikom i s ovjerenom papirologijom. Ne „smrdi“ li vam to na diskriminaciju?!

No, ovdje mi se nameće još jedna zanimljiva priča. Koji su to uzroci nepismenosti gluhih osoba?

Svakako tema vrijedna rasprave no, o tom ću u sljedećem broju. Stara boljka – pismenost gluhih osoba. Ovim putem želim svima reći da je u nas, na žalost, prisutna svekolika primitivnost tj. nezrelo razmišljanje i nekompetentnost u donošenju zakona na štetu svih nas (gluhih i gluhoslijepih). Joooj, vrijeme je za „RAT“!!! A gdje su gluhoonijeme osobe u zakonu? Tako nas, gluhe, često zivkaju u svim medijima i svugdje pomalo ... je li to konačno netko shvatio da takve osobe ne postoje!?

Angel Naumovski

“S VJETROM KROZ TIŠINU”

U drugoj polovici travnja, u mjestu Nerezine na otoku Lošinju, održalo se 3. po redu jedriličarsko druženje “S vjetrom kroz tišinu”. Jedriličarsko druženje u praksi podrazumijeva dvodnevno jedrenje u akvatoriju Nerezina u kojem sudjeluju posade gluhih i nagluhih osoba, dok svaku od posada vodi po jedan USJ skiper.

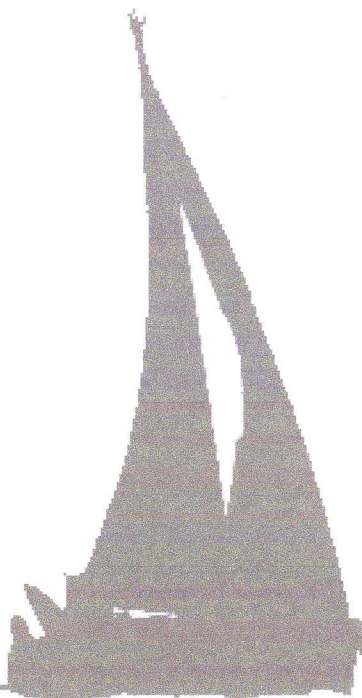
Manifestacija koju svake godine organizira Udruga skipera Jadrana u suradnji sa Udrugom gluhih i nagluhih osoba PGŽ predstavlja godišnji vrhunac projekta “Animacija i rekreacija jedrenjem gluhih i nagluhih osoba” koji se uspješno provodi već treću godinu.

Projekt su pred nešto više od tri godine osmislili Slobodan Banašin, izvršni direktor USJ i Damir Herega, tajnik UGNPGŽ. Posebnost ovog vrijednog projekta je u tome što tijekom njegove realizacije članovi USJ i UGNPGŽ stvaraju nove znakove prilagođene komunikaciji na plovilu i time obogaćuju znakovni jezik gluhih.

Svakako najzanimljiviji dio projekta kojem se najviše raduju svi sudionici projekta je vrijeme provedeno na moru odnosno jedriličarska druženja. Jedriličarska druženja započela su jedrenjem u Čikatu na Lošinju 2003. kada je uz USJ i UGNPGŽ u organizaciji sudjelovala i Udruga Plavi Svijet s Lošinja. Upravo zbog te suradnje prvo se jedriličarsko druženje organiziralo pod nazivom “Jadranski Dupin ‘03.”.

Slijedeće, 2004. godine, cijela se manifestacija preselila u mjesto Nerezine gdje je dobila veliku potporu lokalnog stanovništva i poslovnih subjekata. Upravo u Nerezinama je manifestacija dobila potvrdu svoje kvalitete i svoj naziv “S vjetrom kroz tišinu” koji je postao službeni naziv manifestacije i po kojem će ista postati prepoznatljiva u budućnosti.

Ove godine iako bez značajnijih financijskih donacija osmišljeno je i provedeno najambicioznije druženje do sad. Broj sudionika i gostiju u odnosu na prošlu godinu se udvostručio što znači da nas je ove godine u Nerezinama bilo cca 150.

Zbog velikog broja gostiju, a skromnih smještajnih kapaciteta hotela “Televrin” i bungalova “Lošinjske plovidbe” u Nerezinama u pomoć su nam uskočili susretljivi djelatnici iz apartmanskog naselja “Bočanje” pored Nerezina i riješili problem smještaja naših gostiju.

Zabavni program je također bio ambicioznije zamišljen nego prijašnjih godina tako da je prvu večer sudionike jedriličarskog druženja smjestili u Nerezinama na Trgu Studenac zabavljao poznati pulski glazbenik i ekološki aktivist Franci Blašković sa svojim sedmeročlanim bendom “Gori Ussi Winnetou”.

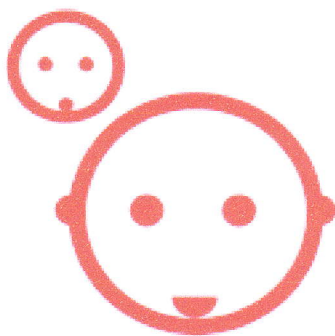
Drugu večer, nakon podjele prigodnih nagrada sudionicima regate i nakon službene večere u hotelu “Televrin” zabavu su nam priredili urnebesno zabavni trio “PHC” iz Rijeke. Što se samog jedrenja tiče ove godine zbog loših vremenskih uvjeta održan je jako mali broj pripremnih vikend jedrenja, ali su zato vremenski uvjeti za vrijeme regate u Nerezinama bili odlični.

Kao što je odlična bila i ocjena svih sudionika i gostiju druženja za sve doživljeno u Nerezinama u ta tri dana. Takva ocjena nam je poticaj i obaveza da se i slijedeće godine nastavi druženje članova USJ, gluhih i nagluhih osoba te naših gostiju.

Velika nam je želja da se upravo u Nerezinama oformi i organizira skipski kamp u kojem bi naša udruga imala bazu za lakšu organizaciju i praktičnu provedbu ovog projekta te u kojem bi gluhe i nagluhe osobe imale mogućnost stjecanja dodatne jedriličarske naobrazbe. Budući da od naručitelja radova nove nerezinske marine imamo pismeno obećanje da ćemo u trajno korištenje dobiti jedan čvrsti objekt prilagođen potrebama ovog projekta ovisno o intenzitetu izgradnje marine možda već slijedeću sezonu dočekamo u svojim prostorijama što će zasigurno dati novu dimenziju ovom projektu.

Damir Radović

Prije i poslije operacije umjetne pužnice

Kroz uski prozor očarano sam i očajno gledala nebesko plavetnilo kako sipa snježne pahuljice, tako nježne da su čak davale baršunast izgled inače sumornom dijelubolnice u kojoj sam bila operirana. Konačno su mi stavili „famozni“ kohlearni implantat o kojem je bila planina spomena, kako lijepih i tako prestravljenih riječi sa svih strana, no moj san je pobijedio. Snova o umjetnoj pužnici je bilo mnogo više nego samih riječi ili znakova.

Zahvaljujući snovima uspjela je zaista spektakularna humanitarna akcija „Dajmo da čuju“... Snovi su ipak jači od svega. Bez njih ne bi postojala užurbana vrevu u svakom gradu. Svi dolaze i odlaze sa nekim zacrtanim ciljem u glavi zaboravivši da više neće naći čudesnu gumicu koja bi začas zbrisala njihove dugoočekivane ciljeve, dodala nove tako zatvorivši krug oko nezaobilaznog novca i naizgled vječnih snova.

Najskrovitiji snovi ostaju zapečaćeni sve dok se ne doživi neko bolno razočarenje. Dok sam gledala baršunaste pahuljice, suze su mi se slijevale niz obraziju, ne znajući kako da ih zaustavim, uzaludno sam pitala majku prirodu zašto je tako okrutna prema meni i oduzela mi sluh. Cijeli svoj neobičan život sam imala širom otvorene oči i plesala po gradskim ulicama ili prirodi.

Svaki moj pogled mi je govorio da sam sretnica koja neumorno gleda više od ostalih ljudi sa svim zdravim osjetilima, a duša im opet uspijeva da ostane, može biti, i cijeli život slijepa, gluha ili jednostavno nemoćna, odnosno zakinuta od „nevidljive“ čarolije prirode ili samog života.

Preklinjala sam snježne pahuljice da mi ukažu na nekakav odgovor na moja brojna pitanja, zašto sam uopće prihvatila izazov umjetnog sluha itd. Tako bezbrižno plesajući, naivno sam naletjela na to bez ikakvih pitanja, uvjereni da me tamo čeka moj san... Uplašila sam se da će nestati ta čarolija u mojim očima otkako sam provirila glavu iz sigurne majčine utrobe da vidim svijet.

Rođena sam s takvim duhom i tijelom, a usudila sam se mijenjati, podvrgavati se raznim, nezamislivim mijenama, staviti kohlearni implantat radi ostalih ljudi kako bih se, prilagodivši im se, „maksimalno“ poistovjetila s njima! Kako je teško izvesti da im se duše probude ili bar da čuju moje ushićene uzvike kada promatram oko sebe! Gluhi ljudi koji žive nezamislivim životima su vizualni umjetnici, slučajno društvo ponosnih patnika...

Sluh, za druge neprocjenjivo blago, nam je zakinut što ne znači da smo manje siromašniji od ostalih ljudi,

dapače već nekad suviše ponosno ili pak dostojanstveno živimo samo „tihim“ životom, ne siromašnijim. Ako je slučajno siromašniji od ostalih života, takav je zahvaljujući olakotnim okolnostima koje su tako namjerno učinile jer u tim trenucima kada treba pružiti ljubav ili ruku gluhima duša im postane slijepa ili gluha!

Proklela sam se zašto sam se dala prikloniti čujućim ljudima kad navodno oni ne mogu, ma kakvi, već su dali proizvoditi umjetne pužnice! Tako daleko zalutala od njih, postala sam svoj neovisni čovjek koji dostojanstveno uči kakva je istina. Bijesno sam vikala na pahuljice što mi još nikako nisu nimalo ukazivale na bilo kakav odgovor. U tom trenutke srdžbe, postala sam slijepa, nisam cijenila njihov pad, a neumoljivo su padale i davale baršunast izgled svemu čega su se dotakle.

Majka priroda nikada mi nije odgovorila zašto mi je oduzela sluh nego mi je pokazivala svijet kakav uistinu jest. Nikad mi nije bila poput mađioničara koji naivnom i žednom djetetu pokazuje prljave trikove, bila mi je prava majka, uvijek spremna na mene da mi pokazuje samo istinu. Istina je znala biti istovremeno okrutna i čarobna. Što se tiče implantata u meni, već je bilo prekasno i ogorčeno sam izjurila van iz bolnice sa svježom ranom koja će obilježiti cijeli moj život, a svi su sa sažaljenjem oko mene šaputali – „Nesretna je zbog sluha.“

Akcija se i dalje munjevito vrtjela bez obzira na moju neizrecivu tugu, uspješno omamljujući i druge sanjare poput mene. U nevjerici, jedva uspješno glumeći slučajnog prolaznika, u gradskoj vrevi naručila sam kavu i sjela pokraj majke prirode koja me cijelo vrijeme pratila. Mirno sam pijuckala gorku kavu s još većom gorčinom u grlu, veoma svjesna sreće što uopće osjećam majku prirodu.

Što god stavljali u mene ili me mijenjali, nikada neće naći gumicu koja će zbrisati ono nešto malo čarolije u mojim očima koje su samo postale širom otvorenije nakon brzopletog prihvaćanja implantata s mučnim uzdasima jer još ne dobijaše odgovor. Hrabro se guravši prema naprijed dokle god mi sežu pogledi pokušajući se širom obuhvatiti svega oko sebe, toliki trud se višestruko pretvara u napor koji s vremenom postaje mlin života, bujna rijeka bolno živućih prodora koji strmoglavo plivaju bezobzirno na čvrstu zemlju.

Dobivam njihove praske koji mi rane i jačaju dušu jer sam samo na tren „slučajno“ postala slijepa od njihovog blještavila kao naivni sanjar. Sanjar koji i dalje sanja nove snježne pahuljice jer su prijašnje zbrisale moj san o kohlearnom implantatu i tugu pretvorile u egocentričan ponos.

Slučajni prolaznik u akciji „Dajmo da čuju“

Centar za žene ROSA je pružila priliku gluhim ženama vodeći ih kroz program edukacije i savjetovanja kako mogu od svoje ideje ostvariti vlastiti posao.

Cilj programa ROSE je bio da nas žene nauči steći znanje i vještine koje će nam pomoći da od svoje ideje napravimo vlastiti posao i učini nas snažnijima i sposobnijima da preuzmemo kontrolu nad vlastitim životom.

Na edukaciju su se prijavile mnoge žene koje su htjele učiniti nešto za sebe i postići više u životu. Rosa nam je omogućila da se pitamo i saznamo što želimo ostvariti u svom životu, i neke su dobile odgovor, dok ostale se još pitaju što žele učiniti u životu. Sama predavanja na edukaciji su bila izuzetno zanimljiva zahvaljujući trenericama koje su unijele svoju živahnost, zanimljive programe i najviše od svega veliki trud.

Mnoge od nas smo saznale kakve u biti jesmo i koliko smo sposobne nešto ostvariti u životu. Program nije bio samo zanimljiv zbog ostvarivanja vlastitog posla, već i što smo saznale tko smo u biti mi i da možemo i da smo sposobne učiniti nešto više za sebe u našim životima. Osim što smo naučile kako se snalaziti u poslovnom svijetu, naučile smo biti snažnije i samopouzdanije žene.

Ja i sama koja sam bila na programu, zapamtila sam jedan izuzetan slučaj. Jedna osoba na samom početku programa bila je malo nesigurna u sebe, pitala se što može poduzeti i imala je veliku volju učiniti nešto za sebe u svom životu. U tijeku predavanja ta osoba je s vremenom uz pomoć trenerica, a i svojom velikom upornošću i zainteresiranošću saznala da se u njoj skriva dobro samopouzdanje koje je polako izašlo na vidjelo i bila je sigurnija u sebe i počela vjerovati da može jednog dana ostvariti vlastiti posao, ali da još treba puno toga naučiti i truditi se.

Na samom kraju predavanja nas je i voditeljica upitala što nam se najviše sviđalo. Nova samopouzdanija osoba je odgovorila: "Sviđalo mi se što sam postala biti bolja osoba." A voditeljica ju je ispravila: "Ne da si postala biti bolja osoba, već si otkrila da jesi snažna osoba". Kad je voditeljica rekla riječ "otkrila", za nas je sve to bila istina jer nismo postale biti snažnije i sposobnije, već smo otkrile da jesmo snažne i sposobne osobe.

Nakon završetka programa, zahvaljujući trenericama koje su predavanja učinile interesantnim, i saznanjem o sebi da smo sposobne i uporne, neke žene su već ostvarile svoj vlastiti posao, dok ostale žene su prema putu svoju ideju pretvoriti u vlastiti posao.

Opiši sebe ukratko

Zovem se Kristina Puškarić (27), udana sam i imam dvoje djece. Nezaposlena sam.

Koju si srednju školu završila i jesi se htjela zaposliti u toj struci?

Završila sam farmaceutsku tehničku srednju školu i nikada nisam radila u toj struci. Isto tako sam završila tromjesečni tečaj za računalnog operatera.

Opiši svoje probleme pri zapošljavanju

Već dugo tražim posao, svaki dan pogledam na Internetu za posao i u plavom oglasniku. Čak sam predala puno molbi.

Osjećaš li se diskriminiranom zašto ti ne daju priliku da se dokažeš na bilo kom poslu?

Žao mi je što mi nikada nisu dali priliku da se dokažem da mogu raditi.

Što si najviše naučila na edukaciji ROSA?

Prije 4 mjeseca upisala sam se u centar Rosa i nedavno završila. Na edukaciji sam puno naučila i osjećam se puno bolje. Otvorili su mi oči i uvidjela da mogu napraviti o čemu sam dugo sanjala.

Što preporučuješ gluhim ženama koji imaju sličan problem kao ti?

Preporučujem svim ženama da idu na edukaciju o samozapošljavanju gluhih žena u centru ROSA i bit će im drago. Prije nisam imala povjerenja u sebe i mislila sam da ne mogu ništa napraviti. Uvijek sam u sebi govorila da je život takav, ali to ne mora biti tako. Sama kreiraš sudbinu. Važno je imati volju i želju i to ćeš uspjeti postići u životu.

Tvoja najveća želja da uspiješ na poslovnom planu

Na edukaciji ROSA sam shvatila što želim raditi i to ću pokušati ostvariti. Još vam neću reći što jer želim prvo završiti tečaj na koji želim ići pa ću vam reći što. Saznat ćete na vrijeme.

Kakve mjere bi trebalo poduzeti za zapošljavanje gluhih osoba?

Kod gluhih osoba koji nemaju povjerenja u sebe i koji misle da ne mogu napraviti ono što žele, kažem vam da možete! Samo vam treba jaka volja i želja i to ćete na kraju uspjeti.

Imaš li poseban savjet gluhim ljudima da ne izgube volju tj odustanu od traženja posla i svojih ciljeva?

Pogotovo kod nezaposlenih osoba ne odustanite od traženja posla ili pokušajte ostvariti svoj san koji biste htjeli raditi. Idite na tečaj, fakultet, edukaciju, volontirajte te ćete se na kraju obogatiti znanjem koje je veoma dragocjeno. Želim vam puno sreće!

Nataša Andraka

Intervjuirala Sanja Pavlović

Moj susret s znakovnim jezikom

Započet ću s crticom, ako će se to prihvatiti kao, tako nekud, izraz umjetničke forme u percepciji znakovnog jezika:

Otok

More prije otoka. Prije otoka je bilo more. Ako je na otoku postojao znak za otok, tada je uvijek bio znak.

U toj crtici je sažeta bit putovanja mojeg ponovnog susreta s znakovnim jezikom (regata "Vjetrov protiv tišine") - iz koje sam - i bez imalo skromnosti rečeno - izašao i kao pobjednik. Zahvaljujem ovim putem cijenjenoj Vanji Jović i njezinoj "goroj" polovici Irakliu Chackhianu koji su me pozvali na fascinantno putovanje kao i spoznaje o dubokoj ukorijenjenosti i tradiciji znakovnog jezika na ovim prostorima.

U tom kontekstu navest ću citat iz knjige Miljenka Jergovića: "Gloria in excelsis", u ciklus biblioteke "Premijera Jutarnjeg lista", odnosno parafrazirati ću citat gospodina Milosza - za kojeg sam uvjeren da neće zamjeriti što koristim citat u ovom okruženju problematike znakovnog jezika: "Čak da znakovnog jezika i nema, čovjeku nije sve dopušteno. Čuvar je brata svojega, i nema pravo brata svojega žalostiti pripovijestima kako znakovnog jezika nema."

U tom konvergiranom putovanju odvijao se moj susret s znakovnim jezikom. U stvari na kraju, a zapravo na početku, jer ako je bio kraj, bio je i početak, spoznao sam da je sve u nama samima - pa tako i pojam znaka (koji pripada skupu znakovnog jezika). A tako i dogovor kojim "saobraćamo" (neka mi bude oprošteno što se koristim ovom, doista neuobičajenom riječju - no ista je prisutna i u znanstvenom jeziku - koja, istina Bog, vuče na podrijetlo riječi koja na pripada vama (nama?), no bijah sudionikom i tog dijela, koji nerado spominjem (Domovinski rat, '91-'95', autorovo preseljenje koincidira s spomenutim periodom: 85'-93' boravak u Subotici) u izjavama: "Saobraćao" sam.

Reminiscirao sam sjećanja i na doba koje činiše godine 85' - 93'. Tada sam bio u susretu - prvom! - s znakovnim jezikom. I sada, dok mislim na to doba, ovaj bi članak zapravo trebao glasiti: Moj drugi susret (s znakovnim jezikom). I tada se dogodio de ja vu, koji traje i sada. Sve je isto. Sve je dakle isto. Ostalo isto. Kako je ovo forma članka, a ne ispovijesti, neka mi isto bude oprošteno, što nisam išao u

Bješe to pravi "gluhohotonski" mediteranski koktel začinjjen Fellinijem i Smojom, barem u mojoj dobrohotnoj svijesti) kojima bi potkrijepio izrečene tvrdnje. Nekako mi na um padne "koordinatizacija znakova i riječi. Neka je znak = Z i neka je riječ = R. Da li vrijedi $Z = R$? S stajališta gluhe osobe možda bi bilo tako. Doseg pojma "znaka" (Z) zaista obuhvaća i riječ. Tvrdnja stoga stoji. S stajališta "čujuće" osobe: $R \neq Z$, odnosno $|Z| < |R|$. Ukratko u verbalnom (većina) svijetu "riječ" je iznad "znaka" (manjina - gluhi).

$|Z|$ i $|R|$ imaju značenje apsolutnosti u smislu totaliteta pojma (za gluhe i čujuće). Mogao bi nastaviti i do konstrukcije glatkoće izraza "riječi". Morao u smislu da (naš) znakovni jezik ima svoju lingvistiku, što kod nas (kao i u većini stvari) nije slučaj. No to nije tema ovog članka.

I za kraj. Tóuche. Ne još. Nego mislim na "Albatrosa". Baudellarreovog (kako bi čujuć rekli: Bodlerovog!). Barem bi s tim povišenim tonom moja profesorica hrvatskog jezika izrekla. Neću ga citirati. Nego se pokušati podsjetiti ili barem zaključiti da bih se mogao podsjetiti, tko je zapravo Albatros?

Da li ste to dok letite, ili dok ste na palubi broda? Pročitajte to. Pjesničku zbirku "Cvjetovi zla". Ionako vrvi znacima (mada verbalnim, no ipak je znak). Ne brinite se, nije ovo književni klub, a i dotična pjesma je zaista kratka. Kao i sve. Kako za koga opet. I upitajte se: "Tko je, ili tko će biti Albatros." Tóuche.

P.S. (isprika cijenjenom Angelu Naumovskom, za kojeg se nadam da će imati milosti pogledati tekst). Nisam mogao temeljitije se predati ovom članku, i za kojeg bi trebale stajati i izvjesne znanstvene premise (pravila novinarske etike) jer sam se posvetio potrazi za "Savršenim jezikom". Knjigom spomenuta naslova mislim reći. Svi, na neki način, moramo pristupiti potrazi.

1908. godine glasoviti matematičar Minkowski izrekao je: "Od sada, prostor za sebe i vrijeme za sebe moraju potonuti u sjenu i jedino njihovo zajedništvo može sačuvati nezavisno postojanje."

P.S. Znak je naš. Je li i doista? Da zaključim. Susret me s znakovnim jezikom podsjetio na to da sam gluha osoba. Nažalost ne Gluha osoba.

C.S.

(podaci autora poznati redakciji)

SLATKI IZAZOV

Žudite li za izazovima, i to još i slatkima? Možda je pravo vrijeme da potražite fine poslastice Zadruga «Slatki izazov»: vafle sa sirupom, i druge ukusne proizvode i usluge, «za veći užitak hrvatskih građana».

Misija Slatkog izazova

«Slatki izazov» postati će zadruga poduzetnika koji imaju invaliditet, baviti će se razvojem vještina i dobiti da bi osobe s invaliditetom živjele nezavisno na integrirani način. Zadruga će uložiti trud u neprekidno poboljšavanje kvalitete na različitim tržištima i kao i kvalitete života osoba s invaliditetom koje su pogodne za ulazak u zadrugu kao članovi.»

Vizija Slatkog izazova

Polazi se od toga da ljudi iako nisu identični, svi su ravnopravni. «Slatkim izazovom» žele se naglasiti kvalitete i sposobnosti osoba s invalidnošću. Zadrugu su osnovale osobe s invaliditetom, (pretežno oštećenog sluha) i trenutno broji osam članova.

Projekt «Slatki izazov» u okviru je projekta «Matra 2- Izazov», hrvatsko-nizozemski projekt s temeljnim ciljem poboljšanja kvalitete života osoba s posebnim potrebama. Zadruga je osnovana s ciljem omogućavanja ravnopravnog sudjelovanja osoba s invaliditetom na otvorenom tržištu rada kroz upravljanje zadrugom i zapošljavanjem u istoj.

U okviru svoje djelatnosti Zadruga «Slatki izazov» priprema i prodaje svježe pečene vafle sa sirupom na pokretnim napravama. Centar za odgoj i obrazovanje «Slava Raškaj» sjedište je zadruga i u njegovim prostorijama obavlja se postupak pripreme i skladištenja tijesta. Istovremeno, profesionalni djelatnici Centra pružaju stručni podršku članovima zadruga. Projekt ima podršku Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi, te Ministarstva gospodarstva, rada i poduzetništva.

Slogan Slatkog izazova

Vafl sa sirupom za Vaš slatki osmijeh! «Slatki izazov» priprema se prema originalnom nizozemskom receptu iz 1864. godine, izrađen od najfinijih sastojaka. Izvrstan je uz kavu, čaj ili druge napitke. Nadamo se Vašoj podršci uz mnogo zajedničkih osmijeha!

Eto, i potpisnica ovih redaka, koje sam citirala s brošure «Slatkog izazova», više je puta bila na svježe pečenim palačinkama na Jarunu u srpnju. Niti vrućine, dapače i kiša, nisu omele uživanje u slatkom desertu koje pripremaju zaposlenici i/ili štićenici Centra «Slava Raškaj».

U desertu su uživale i moje dvije kćeri, kojima je to nakon kupanja bio vrhunski doživljaj. Sam proces pečenja ih je fascinirao, a tek način na koji se snalaze radnici, bio im je jako zanimljiv. Pratila sam reakcije ljudi koji bi došli na poslasticu – vrlo su zainteresirani, nakon početnih nesporazuma (ne bi odmah primijetili da se radi o nagluhim radnicima), za način pristupa mušterijama, i način rada...

Njihovoj želji za poslasticom, pridružili bi se blagonakloni osmjesi i razumijevanje nakon početnih eventualnih nesporazuma. Radnici su okretni, ljubazni i uredni – izlaze u susret ljudima, i imaju strpljenja za njihove prohtjeve.

Sve u svemu, stvorena je vrlo ugodna atmosfera. Kod pokretne kućice svira muzika, nudi se i sladoled i osvježavajuća pića, tako da je veliki broj ljudi dolazio na osvježenje. Ne sumnjam da im je osvježenje priuštio i kontakt sa simpatičnim radnicima, većinom nagluhima (od kojih sam ja bila poslužena).

Više o «Slatkom izazovu» možete pročitati na www.izazov.hr. Sjedište Zadruga je u Ilici 83.

Tel.: 01/ 3772-658, 4821-201

Fax: 01/ 4875-977

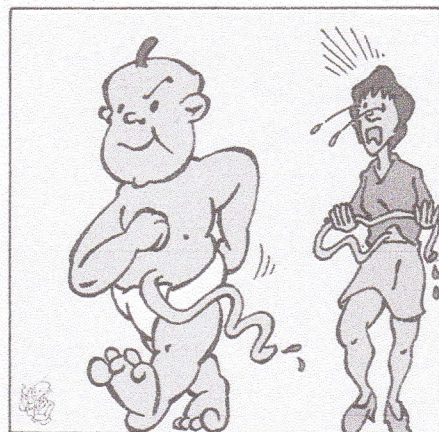
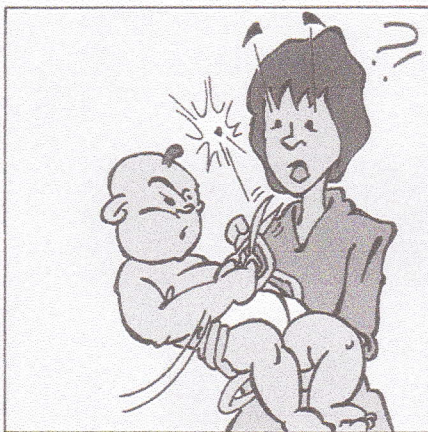
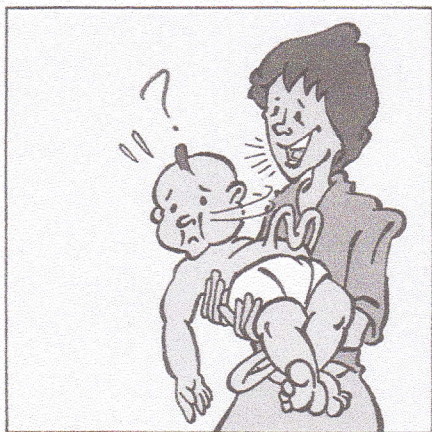
Mobitel: 098/529-309

Upraviteljica je gđa Brigita Jerić

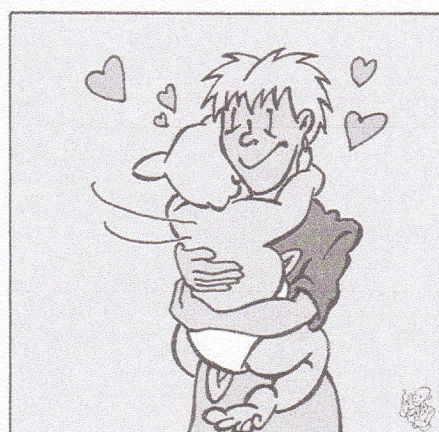
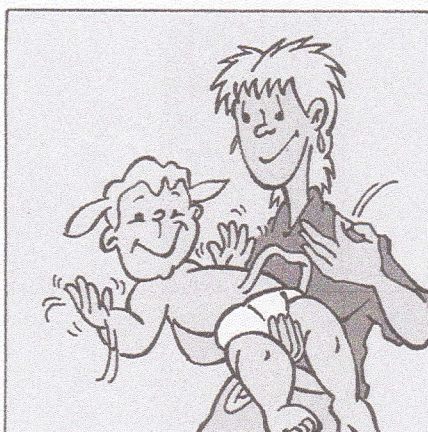
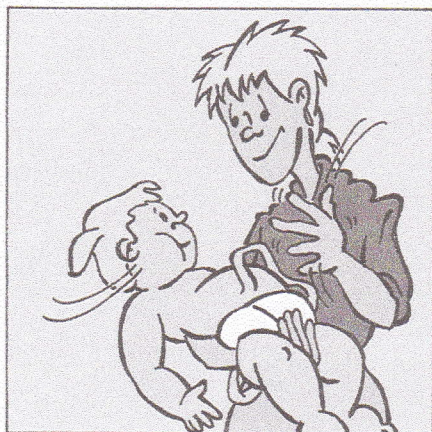
Dobar tek!

Petra Podhorsky-Lončarić

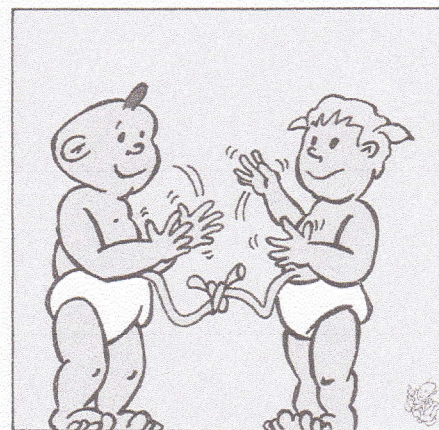
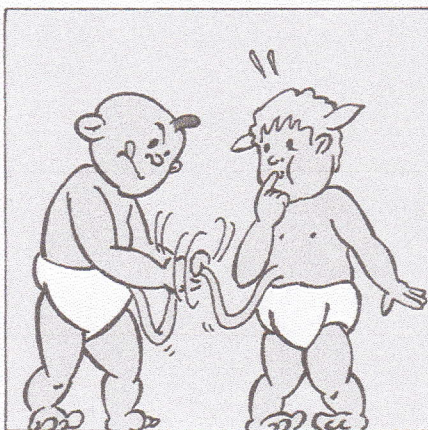
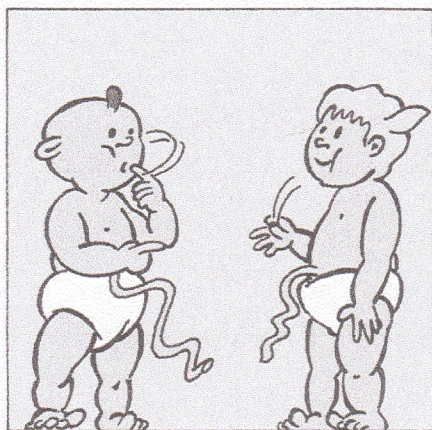
1. PARTIJA: MAMA GOVORI SVOJOJ GLUHOJ BEBI.

2. UZVRATNA PARTIJA: MAMA GOVORI ZNAKOVIMA SA SVOJOM GLUHOM BEBOM.

3. ODLUČNA PARTIJA: DVIJE GLUHE BEBE RAZGOVARAJU ZNAKOVNIM JEZIKOM.

To je strip jednog gluhog slikara kojeg sam upoznao na 1. Mediteranskom simpoziju Gluhih u Montpellieru (Francuska). Tema časopisa broj 1. je Komunikacija, i koristim ovu sliku i priliku da pokažemo i dokažemo kakvo je naše razmišljanje o komunikaciji između gluhih i čujućih.

ZAKLJUČAK

Nadam se da ste sa zanimanjem čitali članke naših dopisnika i dopisnica. Tema prvog broja „Pljeska jedne ruke“ dočekana je sa zanimanjem, i pristupilo joj se sa različitih strana.

Vanja Jović, nosi nam znanstveni članak, definiciju komunikacije u kontekstu osobe sa oštećenim sluhom (u daljnjem tekstu Osobe), djetetom, u krugu obitelji. Želi ukazati na činjenice o potrebama Osoba u obrazovanju, kao i u krugu obitelji, koja je ipak odlučujuća za psihofizički, mentalni i emocionalni rast i napredak istih. Obitelj i veze s ljudima su ipak temelj daljnjeg razvoja osobe, pa ćemo još posvetiti tome pažnju i u drugim brojevima.

Nadalje, Dubravka Naumovski nam donosi članak s aspekta čujuće osobe, u ovom slučaju supruge Osobe. Uklopivši jednu priču iz stvarnog života, ukazuje na to kako je jedan faktor nezamjenjiv u komunikaciji sa Osobama – ljubav. Ljubav, koja se strpljivo i u sitnicama, u suradnji s vremenom očituje u kvaliteti odnosa sa Osobama. Dubravka je i tumač za Osobe, i priča nam o svojoj motivaciji i borbi u tome poslu, koji ni same Osobe dovoljno ne cijene.

Doznajemo i o obrazovanju ženskih Osoba, posredstvom Poduzetničkog centra ROSA, članak o kojemu piše Nataša Andranka. Upoznajemo ciljeve toga centra, i otvara nam se novi obzor – edukacija i obrazovanje ženskih Osoba, jačanje njihovog samopouzdanja, i otkrivanje njegovih zapretenih potencijala, koji su itekako bogati. Svima je jasno da je za komunikaciju potrebno i samopouzdanje, te nećemo zaobići tu temu.

Intervju s Kristinom Puškarić s kojom je razgovarao/la praktični je dokaz o koristi pohađanja tečaja u Centru ROSA. Osobi koja piše ove retke iznimno je žao što nije bila u mogućnosti pohađati te tečajeve, no već samim tim što te retke piše jasno je da se i posredno može biti poduzetan – naime u suradnji i komunikaciji s drugima. No, u trenutku objavljivanja, ipak sam neposredno prije pisanja ovih redaka uspjela završiti jedan tečaj u Centru Rosa, koji je upotpunio tematiku prvog broja našeg časopisa. Slučajno sam proročki svoju izmišljenu prijateljicu Emu nazvala osobom za samopomoć, a najbitnije je to što je na toj grupici bio naglasak na samopomoći gluhih žena.

Dakle, komunikacija kao temelj za uspostavljanje, razvijanje i očuvanje veza s ljudima, bila je temelj na tom tečaju (uz pojmove o samosvijesti,

Ana Knezić, voditeljica Grupe mladih Centra „Suvag“, također polaznica ROSE, donosi članak o problemima mladih Osoba prvenstveno zbog otežane komunikacije, i nastojanjima da se teškoće strpljivo savladavaju, jer je trud isplativ, a uspjeh ne izostaje. Zaista, Osobe moraju biti znatno strpljivije, psihički jače i upornije, spremnije pomoći drugima (već samim tim što se obilato pomaže i njima), jednom riječju „bolje“.

Verona Lisak donosi autentičnu priču o komunikaciji sa svojim unutarnjim svijetom. Tako dolazimo i do duhovne dimenzije komunikacije, susrećemo se s onostranim. Zapravo su brojne Osobe svjesne svojeg unutarnjeg glasa kojeg prihvaćaju u svojoj Tišini kao pomagača, no samo neke se izjašnjavaju kao vjernici te otkrivaju da su im odgovori na pitanja došli „iznutra“, odnosno od Boga. Zanimljiva je i njezina druga priča, „Vremeplov“ gdje iznosi ključnu rečenicu, po mom mišljenju najbitniju za našu koncepciju ovoga broja: „Što je bitnije – naučiti govoriti, ili komunicirati?“

Nadalje, zanimljiv članak gospodina C. S. upoznaje nas s njegovim susretom sa znakovnim jezikom, intelektualno vrlo pretenciozan tekst, sa stajališta mladog nagluhog intelektualca, koji su velika rijetkost u moru srednje obrazovanih Osoba. Zanimljivi su njegovi citati slavnih književnika o znakovnom jeziku, a pokazuje i zavidnu načitanost autora, čemu kao bibliotekar po struci skidam kapu, i iznosim kao primjer i imperativ za Osobe – čitajte, čitajte i čitajte.

Čitajte naše obavijesti, osvrte, i informacije o znakovnom jeziku i događajima koji su se zbili unutar godine dana. Sljedeći broj sadržati će nove avanture, no pojam komunikacije ostaje kao osnova dok su naši doživljaji šarena potka.

Zahvaljujem svima na odazivu, trudu, i raspoloženju da sudjeluju u prvom broju „Pljeska jedne ruke“. Nadam se da smo ovim početkom samo okružili veliki komad tvrde kore koja se zove nesporezum, ne samo među Osobama i Čujućima nego općenito u međuljudskim odnosima. Nadam se da ćemo se i dalje družiti u istom duhu, vaša urednica,

Petra Podhorsky-Lončarić

Zašto sam se odlučio za ovu sliku?

Tema našeg 1. broja je "Komunikacija". Kako neki kažu da slika govori 1000 i više riječi. Čini mi se da ovaj uradak jasno pokazuje kakav je položaj gluhih osoba u društvu. U mom slučaju, ova slika govori 35 godina mog života u čujućem društvu. Jesam li pretjerao s izborom slike?! Možda će neki tako pomisliti, ili već jesu. Hmm, s obzirom da je trebala ići na naslovnicu ovo mi se čini kao dobar kompromis. Provokativan... DA, to je djelomično moja velika želja za ovaj časopis, želim izazvati reakciju kod svih ljudi. Da se ne zbunite ja, tj. moja malenkost, osjetio sam to i još uvijek osjećam kad sam u društvu ČUJUĆIH osoba. Ja, koji sam uspješno rehabilitiran u ustanovi za rehabilitaciju sluha i govora, tako se osjećam u društvu ČUJUĆIH osoba – kao PAS!!!

Ne mogu pratiti razgovor, ne mogu razumjeti kad svi u glas govore, ne mogu više prekidati, umoljavati da ponove, i postavljati pitanja tko je što rekao ili o čemu se priča, samo me svi tapšaju po ramenima (tj. po glavi...).

Ovo je djelo jednog gluhog slikara.. Da mi je znati, što ga je "natjeralo" da nacрта takvu sliku???

VAU VAU!!!

N.A.
(podaci autora poznati redakciji)